

Givakt

Asken är tömd igen, inga pengar. Han går runt i hallen likt ett levande lik, han luktar. Vi håller oss ur hans åsyn -farsan, så stor, så oberäknelig, far. Blundar.... "likt fiolers ekon sjunga".... tittar, svart fönster, han ropar. Vi kurar. Han sliter upp dörren -vi står raka i ryggen- i huvudet ekar toner -han kastar kniven mot oss -vrålar- den glider över golvet -dörren släng igen som om han vore ett monster från en annan dimension- i mitt inre rasar jag ihop som ett korthus. Hjärnan stänger ner för jag måste vila, stålsätta mig, för jag måste stå rakt när han kommer igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Klonen med Poeter.se id #92766 innehar upphovsrätten